

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 9324/17

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשים: 1. אבו אלרוב
2. אבו אלרוב
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיב: מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 8786/17 שניתן ביום 26.11.2017 על ידי כבוד השופטים י' אלרון, א' שהם ומ' מזוז

בשם המבקשים: עו"ד מיכל פומרנץ

החלטה

1. בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 8786/17 אבו אלרוב נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (26.11.2017), בו נדחתה ברוב דעות (השופטים א' שהם ו- י' אלרון, כנגד דעתו החולקת של השופט מ' מזוז) עתירתם של המבקשים נגד צו החרמה והריסה שהוצא לביתם מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום) (להלן: תקנה 119).

2. בנו של המבקש 1 מואשם בכך שביום 4.10.2017 רצח את ראובן שמרלינג ז"ל ממניע לאומני. ביום 25.10.2017 הודיע המשיב כי בכוונתו להחרים ולהרוס את ביתו של המבקש 1 (להלן: הבית) בשל המעשים המיוחסים לבנו. בעקבות זאת הגישו המבקש 1 ובני ביתו (המבקשים 2-5) עתירה נגד החלטתו של המשיב להרוס את ביתם

וביום 12.1.2017 ניתן צו ארעי אשר הורה למשיב להימנע מביצוע ההחלטה עד להכרעה בעתירה. ביום 26.11.2017 נדחתה העתירה ברוב דעות.

3. בפסק הדין מושא הבקשה לדיון נוסף קבעו השופטים י' אלרון ו-א' שהם כי אין מקום להתערב בהחלטתו של המשיב להרוס את ביתם של המשיב 1. בפתח הדברים נקבע כי אין מקום להידרש לטענות העקרוניות שהעלו המבקשים נגד סמכותו של המשיב להרוס בתי משפחות מחבלים מכוח תקנה 119 שכן אלו הוכרעו במספר פסקי דין של בית משפט זה וההלכה שנפסקה בעניינן ברורה. לגופו של עניין נקבע כי מהחומרים החסויים שהגיש המשיב עולה כי ישנה זיקה ממשית בין בנו של המבקש 1 והבית וכי הרצח המיוחס לו בוצע ממניע לאומני. עוד נקבע כי העובדה שהמבקש 1 ובני ביתו לא היו מודעים לכוונתו של בנו לבצע רצח על רקע לאומני אינה מצדיקה התערבות בהחלטתו של המשיב שכן התכלית העומדת מאחורי צו ההריסה שהוציא אינה עונשית אלא הרתעתית. בשונה מהשופטים אלרון ו- שהם סברו השופט מ' מזוז כי נוכח הדעות השונות שהובעו בפסיקה בנוגע לשימוש בתקנה 119 יש מקום להידרש לטענות העקרוניות שהעלו המבקשים בסוגיה זו, ומכל מקום לא מתקיימים בענייננו התנאים הנדרשים על מנת להרוס את ביתם של המבקשים 1-5 מכוחה של תקנה זו.

4. בבקשה לדיון נוסף טוענים המבקשים כי נוכח ריבוי הדעות שהובעו בפסיקה בנוגע לשימוש בתקנה 119 והמחלוקות הרבות שקיימות בסוגיה זו אין הלכה ברורה בנושא. עוד נטען כי השימוש בתקנה 119 מעלה סוגיות משפטיות ומוסריות מהמעלה הראשונה אשר טרם ניתנה להן התייחסות מספקת בפסיקה. בנסיבות אלו סבורים המבקשים כי מתקיימים התנאים לקיים דיון נוסף בפסק הדין מושא הבקשה.

5. דין הבקשה לדיון נוסף להידחות.

כידוע, תנאי לקיומו של דיון נוסף בפסק דין הוא שנפסקה בו הלכה אשר "עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" מצדיקה דיון נוסף (ראו: סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). לא זה המקרה בענייננו. דעת הרוב בפסק הדין מושא הבקשה תואמת מספר רב של פסקי דין שניתנו בבית משפט זה בנוגע לשימוש בתקנה 119 (ראו, למשל: בג"ץ 4597/14 עואודה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (1.7.2014); בג"ץ 5290/14 קואסמה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (11.8.2014)). אמנם, כפי שציינתי בבג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014), ההליכה בתלם ההלכה הפסוקה בנוגע לשימוש בתקנה 119 אינה קלה (שם, בפסקה 1),

אך עובדה זו לבדה אין בה כדי להצדיק סטייה ממנה או קיום דיון נוסף. מטעם זה נדחו כל הבקשות לדיון נוסף שהוגשו אך לאחרונה על פסקי דין שאישרו הריסת בתים מכוחה של תקנה 119 נדחו (ראו: דנג"ץ 360/15 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר זלצברגר נ' שר הבטחון (12.11.2015); דנג"ץ 8988/15 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף (29.12.2015); דנג"ץ 1773/16 סקאפי נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (2.3.2016); דנג"ץ 4657/16 דעים נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (9.6.2016); דנג"ץ 2916/16 דוויאת נ' מפקד פיקוד העורף (10.4.2016)). פסק הדין מושא הבקשה דנן אינו שונה מהותית מפסקי הדין מושא הבקשות הנ"ל, שנדחו כאמור. לפיכך אין מקום לקיים בו דיון נוסף.

הבקשה לדיון נוסף נדחית אפוא ועמה נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ח (29.11.2017).

ה נ ש י א ה